

μου, καὶ τὸ ἄλλο τὸ φουτάνι μου, λέει, δά μου τὸ ρουστάνι μου· καὶ ἤσπρναντε φωναῖς· μὲ τοὶ φωναῖς αὐταῖς ἀνοίει τὸ βασιληόπουλο τὰ μάντιλν του, θωρεῖ στὸ παραθύρι τὰ δῶδ κουτσουνάκια καὶ ἡμάλωναν· ὡς καθὼς τονέ θωροῦνε αὐτὰ ἡσώ-
πάσανε καὶ λέει τὸ ἓνα τ' ἄλλονοῦ· νὰ μωρὴ γὰρ δὲς τὸ βασιληόπουλο, ἄνοος ποῦνε· γιάντα· καὶ ἄμὲ τόσον καιρὸ ποῦχει τὴν κερά μας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χάμῃ νάμιλήσῃ. Καὶ ἔντα νὰ τοὶ πῇ· νὰ τοὶ πῇ· νὰ χρῆς τὸν ἀφέντη σου τὸν ἥλιο καὶ τὴ μάνα σου τὴν κερά θάλασσα. Καὶ μονομιᾷς ἤχαντήκανε τὰ κου-
τσουνάκια ἀπὸ τὸ παράθυρο χωρὶς νὰ ᾄῃ τοῦ πῆνε—ἦτανε μπαρμπουνά-
κια τοὶ θάλασσας καὶ τὰ μεταμόρφωσε αὐτὴ καὶ ἡγεινήκανε κουτσουνάκια. Τὸ βασιληόπουλο ἔμεινε περίεργον· ἀφοῦ δὲ τὰ θώρει πλὰ, ἡσυκώθηκε πάει
στὴ βασίλισσάν του καὶ τὴν παρακάλεε πάλι νὰ τοῦ μιλήσῃ· λέει μὰ γὰρ νὰ
τοὶ πῶ μέσ' τὰ πολλὰ καὶ τοῦτο τὸ λόγο τοῦ ἤκουσα ἀπὸ τὰ κουτσουνά-
νκια· τοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο. Τότες καὶ καθὼς τοὶ λέει νὰ χρῆς τὸν
ἀφέντη σου τὸν ἥλιο καὶ τὴ μάνα σου τὴν κερά θάλασσα, τοῦ μιλεῖ, τὸν
ἀγκαλιζέεται. Μονομιᾷς ἔτοιμος ὁ γάμος ἡστεφανωθήκανε καὶ ἔζησαν
ζωὴ χαρισάμενη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ (τρίτῳ τοῦ πέμπτου ἔτους) τῶν Mitthei-
lungen des Deutschen Archäologischen Institutes (Athen 1880) ἐδημοσιεύθη
ὑπὸ τοῦ γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Richard Bohn (σελ. 259—276) ὑπόμνημα
περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔκρ τοῦ τρέχοντος ἔτους 1880 γενομένων ἐν τῇ Ἀκροπό-
λει ἀνασκαφῶν ἀναλώμασι τοῦ γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου περὶ
ὧν ἐγκαίρως ἐγένετο μνεία ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ. (Ὅρα σελ. 251-417).
Αἱ ἐρευναι ἐγένοντο μάλιστα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου
Νίκης καὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῶν Προπυλαίων, προέβησαν δὲ, κατὰ τὴν
ἀφήγησιν τοῦ κ. Bohn, ὅστις θέλει γράψῃ ἀλλαχοῦ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων
τῶν ῥηθειςῶν ἀνασκαφῶν ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἐποψιν, μεθ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας.
Αἱ σκαφαὶ ἤρχισαν ἀπὸ τῆς νοτιοανατολικῆς γωνίας τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου
Νίκης, ἀνέδειξαν δὲ τέχιστα τεῖχος ἑνὸς μέτρου καὶ ἑκανὰ θραυσματικὰ οἰ-
κοδομίας λείψανα διευθυνόμενα ἀπὸ τῆς γωνίας ταύτης πρὸς ἀνατολὰς μέχρι
τοῦ βορειότερου ἐκτεινομένου ἐρείσματος τοῦ τεύχους. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο εὐ-
ρέθησαν οὐκ ὀλίγα ἀρχαῖα, οἷον λείψανα στρογγύλης βάσεως κορμάτια ἀνα-
γλύφων, διπλοῦς Ἑρμῆς κτλ. Τὸ ῥηθὲν ἐρεῖσμα ἦτο κατὰ τὸ ἄνω αὐτοῦ μέρος
κατεσκευασμένον ἐκ κλιμακοειδῶς διατεταγμένων πλακῶν, ὧν αἱ μὲν ἀνῆ-
κον εἰς τὴν θυμέλην τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης, αἱ δὲ ἦσαν βάσεις ἐνεπίγραφοι.

Τούτων δὲ ἡ μαγίστη λέγει τάδε·

Προκλῆς Ἐπιγένους Παια-
νιεὺς καὶ Ἐπιγένης Ἐπιγένους
Παιανιεὺς ἀνέθηκαν τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Τίτον Σέξιον Ἀφρικανὸν
τὸν αὐτῶν φίλον καὶ εὐεργέτην

Ἐπιγένης Ἀφροδισίου Παιανιεὺς
Τίτον Σέξιον Ἀφρικανὸν τὸν Ἡ αὐτοῦ (οὕτω)
φίλον καὶ εὐεργέτην ἀνέθηκεν
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ τῆς πρὸς τὴν
πόλιν εὐνοίας.

Ἐπειτα αἱ σκαφαὶ ἐξηκολούθησαν καὶ ἀνατολικώτερον καὶ ἐκεῖ δὲ τὰ εὐ-
ρήματα ὑπῆρξαν ὅχι σμικρά τινα καὶ ἄσημα, ἔτι δὲ καὶ βاريότερον. Ἡ γε-
νομένη δ' ὁμῶς ἔρευνα εἶναι ἀξία λόγου μᾶλλον διὰ τὴν σημασίαν, ἣν ἔχει
διὰ τὴν τοπογραφίαν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀκροπόλεως καὶ τὰ
ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ οἰκοδομήματα ἢ δι' αὐτὰ τὰ εὐρήματα. Διότι ἐκ τῆς ἀ-
κριβοῦς γνώσεως τῆς ἀρχικῆς καταστάσεως τοῦ ἐδάφους ἐξαρτᾶται πλήν ἄλ-
λων, τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν οἰκοδομήθη ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης,
καὶ τὸ τοῦ ἀρχικοῦ σχήματος μερῶν τινῶν τοῦ ναοῦ ἐκείνου. Σ. Κ. Σ.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ

Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Ἐρρίκος Σχλίεμαν ἔλαβε παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν
ἀδειαν νὰ προεβῇ εἰς ἀνασκαφάς ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ὀρχομενῷ. Πρὸς τοῦτο ἀνε-
χώρησεν αὐτός μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ἤρξατο τῶν προπαρασκευαστι-
κῶν ἐργασιῶν τὴν 4^{ην} λήξαντος μηνός. Ὡρυξε δὲ φρέατα ἐν διαφόροις
τοποθεσίαις τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀλλ' εἰς οὐδὲν τῶν φρεάτων ἀνευρέθησαν
ἔχνη κτερίου ἢ τάφου. Μόνον ἐν τινι φρέατι ὀρυχθέντι ἀκριδῶς πρὸ τῆς Μο-
νῆς τῆς Παναγίας τῆς ἐπιλεγομένης Σκριποῦς, ἣτις κεῖται ἐπὶ τῆς τοποθε-
σίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Χαρίτων, ἀνευρέθη τάφος καταλυόμενος μὲ μεγά-
λας πλάκας καὶ ἐνέχων ὅσπερ πολλὰ καὶ τεμάχια ἀγγείων μεταγενεστέ-
ρας ἐποχῆς. Κατωτέρω δὲ τοῦ τάφου τούτου εἰς βάθος 2 1/2 μέτρων περί-
που ἀνεφάνη μέγας πῖθος φέρων δύο ζώνας καὶ κοσμήματα ἐν σχήματι ἡμι-
κυκλίων. Ὁ πῖθος εἶναι ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, καλῆς τέχνης, καὶ ἐπειδὴ ἦν συν-
τετριμμένος εἰς δύο συνδέεται μὲ μάλυδρον ἀρχαϊκόν. Βαθύτερον ἀνευρέθη-
σαν καὶ ἄλλοι τάφοι τῆς αὐτῆς κατασκευῆς τοῦ πρώτου ἐνέχοντος ὅσπερ.
Σημειωτέον δὲ ὅτι πρὸ τινος καιροῦ ἐργάται σκάπτοντες εἰς τὰ αὐτὸ μέρος
ἀνεῦρον λίθους καὶ ὅσπερ παμπληθεῖς. Αἱ ἀνασκαφαὶ προὐχώρησαν εἰς τὸ

αὐτὸ μέρος, καὶ εἰς βάθος 3 ¹/₂ μέτρων ἐντὸς ἐλαφροτάτης γῆς ἀνευρέθησαν τεμάχια ἀγγείων μελανῶν, ἐχόντων μεγάλην σχέσιν μὲ τὰ Μυκηναῖα.

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ὁ κ. Σχλίεμαν προέβη εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἐκ μαρμάρων θησαυροφυλακίου τοῦ Μινύου, ὅπερ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Πανσανίου ἐπισκεφθέντος αὐτὸ ἐν ἔτει 170 περίπου μ. Χ. «λίθου μὲν εἵργασται, σχῆμα δὲ περιφερὲς ἐστὶν αὐτῷ, κορυφὴ δὲ οὐκ ἐς ἄγαν ἀνηγμένη· τὸν δὲ ἀνώτατον τῶν λίθων φασὶν ἁρμονίαν παντὶ εἶναι τῷ οἰκοδόμῳ».

Τὸ θησαυροφυλάκιον εἶχεν ἀνασκαφῇ ἐν τῇ ἀρχαιότητι, τῆς ἐρεῦνης γενομένης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐφ' ᾧ καὶ ὁ θόλος εἶχε καταπέσει ἐντὸς αὐτοῦ. Συνεπῶς ὁ κ. Σχλίεμαν ἤρξατο τὰς ἀνασκαφὰς ἀπὸ τῆς θύρας. Ἐκκενωθέντων τῶν χωμάτων ἀνεφάνη μαρμαρίνη πύλη κομψῶς εἵργασμένη. Ἡ πύλη αὕτη φέρει πρὸς διαδρόμον καθήκοντα ἀπὸ τοῦ χώρου τοῦ θησαυροφυλακίου πρὸς βορρᾶν· ἀλλ' ἀτυχῶς εἰς ἀπόστασιν τριῶν μέτρων ἀπὸ τῆς πύλης λίθος ὀγκώδης καταπεσὼν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀποκλείει ἐντελῶς τὴν εἰσόδον. Ὡς ἐκ τούτου καθὰ γράφει ἡμῖν ὁ κύριος Σχλίεμαν ἐν ἐπιστολῇ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Νοεμβρίου «ἀναγκάζεται νὰ ἀναβάλῃ μέχρι Μαρτίου τὴν ἐξόρυξιν· μεγάλαι γὰρ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦνται προετοιμασίαι».

Ὁ δὲ ἀνακαλυφθεὶς θάλαμος ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ κ. Σχλίεμαν εἶναι κατὰ τὴν ἑκφρασιν αὐτοῦ «ὑπερφυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος καὶ πολυτέλειαν».

Ὁ κ. Σχλίεμαν θέλει διηκόφει λίαν προσεχῶς τὰς ἀνασκαφὰς ἕνεκα τοῦ ἀκαταλλήλου τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ ἀναχωρεῖ ἐπανακλήπτων εἰς Ἀθήνας τὴν 6 Δεκεμβρίου. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀφίκετο ἤδη.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΕΝ ΡΩΜΗ

Τὸ ἀγγλικὸν Ἀθήναιον ἀναγράφει τὰ ἐξῆς εὐρήματα ἐν Ρώμῃ.

Ἡ ὁδὸς τῆς ἀγίας Σαβίνας ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τοῦ Ἀδεντίνου, ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν ἀρχαίας ὁδοῦ, ἥς τὸ λιθόστρωτον πολλάκις πολλάχου ἀνευρέθη. Ὁ κ. Νερίνης τὸ πρῶτον εἶδε καὶ περιέγραψεν αὐτὸ κατὰ τὸ 1775. Ἀνεφάνη δὲ ἐκ νέου τὸ 1867 ὅτε μετὰ τὴν μάχην τῆς Μεντάνας τὸ Ἀδεντίνον ὤχυρώθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Κάντζλερ. Διὰ τρίτην φοράν ἀνεκαλύφθη τὸν παρελθόντα Ἰούλιον πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας τοῦ Πριεράτου. Ἡ ἀρχαία αὕτη ὁδὸς ἦτο ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τοῦ ἀριστοκρατικοῦ τούτου τμήματος τῆς πόλεως, τοῦ Ἀδεντίνου. Ἐπ' αὐτῆς ὤφουντο τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα τοῦ Λ. Ἀσινίου Ρούφου, τοῦ φίλου Πλινίου τοῦ Νεωτέρου τοῦ Καϊκίνα Δεκίου Μαξιμου Βασιλίου, Ἐπαρχοῦ τοῦ Πραιτωρίου τῷ 458' τοῦ Σεξ. Κορνελίου Ρεπεντίνου γαμβροῦ τοῦ αὐτοκράτορος Διδίου Ἰουλιανοῦ τοῦ Μ. Οὐαλερίου Βραδούα ὑπάρχου τὸ 191' καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς ἀπεκαλύφθησαν τὰ εἰρηπικὰ κυκλοτεροῦς

οικοδομήματος μετὰ κίωνων καὶ θριγκῶν ἐξικισίως εἰργασμένων ἐκ λευκοῦ τῆς Καράρας μαρμάρου. Τὰ ἀνέγλυφα τῆς ζωοφόρου παριστῶσι συμπλέγματα θαλασσίων τεράτων καὶ τριτόνων κρατούντων προτομήν Φαυστίνας τῆς πρεσβυτέρας. Εὐρέθησαν προσέτι τρίπους ἐκ μαρμάρου ὕψους τεσσάρων ποδῶν πεποικιλμένος διὰ προσωπίδων θεατρικῶν, κεφαλῶν γοργόνων, σατύρων χορευόντων κτλ. τεθραυσμένη χεὶρ κολοσσικίου ἀγάλματος ἐξ ὀρειχάλκου, τεμάχια ζωοφόρου ἐξ ὀπτῆς γῆς, σωλῆνες ἐκ μολύβδου κτλ.

Τὰ θεμέλια τοῦ ἀριστεροῦ πύργου τῆς Porta del Popolo ἀπεκαλύφθησαν ὡς πρὸ δύο ἐτῶν καὶ τὰ τοῦ δεξιοῦ. Εἰσὶ δὲ ὠκοδομημένα ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν θαυμασίων τάφων τῶν κοσμοούντων τὴν Via Flaminia. Εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια ἀνήκοντα εἰς τὰς ζωοφόρους, τὰς βάσεις καὶ ἄλλα ἀρχιτεκτονικὰ μέρη τῶν μαρμαρίων, ὡς καὶ ὁ ἐξ πόδας μῆκος ἔχων ἐπιτύμβιος λίθος τοῦ Κοίντου Τρεβελλίου Κατούλου, κουκίστορος τῆς ἐπαρχίας Ναρβῶνος, στρατηγοῦ τῆς ἐκκαίδεκάτης λεγεῶνος ὑπὸ Κλαύδιον, κτλ.

Ἄλλος ἐπιτύμβιος λίθος φέρει τὰ ὀνόματα τοῦ Γαίου Γαλλωνίου Μαριτίμου καὶ τοῦ Κοίντου Μαρκίου Τούρβου, περιδόξου στρατηγοῦ αὐτοκρατοροῦντος τοῦ Ἀδριανοῦ.

Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀγ. Βιβικνῆς, εἰς βάθος 35 ποδῶν ἀνεκαλύφθη τὸ ἀρχαῖον λατομεῖον ἐξ οὗ ἐλήφθησαν τὰ ὕλικά τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου φημιζομένων Paticuli. Φαίνεται δ' ὅτι τὸ λατομεῖον ἐγκατελείφθη κατὰ τὸν πρῶτον ἢ δεύτερον τῆς δημοκρατίας αἰῶνα, διότι τὰ ἐν αὐτῷ εὑρεθέντα ἀγγεῖα εἰσὶ κατασκευῆς ἀρχαϊκῆς καὶ σύγχρονα τοῖς ἐν τοῖς τοῦ Ἐσκιλίνου τάφοις εὑρεθεῖσι.

Νέον ὠραιότατον τμήμα τοῦ Σερβικνοῦ τεύχους ἀνευρέθη μεταξὺ τῆς ὁδοῦ de Giardini καὶ τῆς quattro Fontane συμπληροῦν τὸ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἔκτασιν ἤδη γνωστὸν ἀπὸ τῶν βορείων κλιτυῶν τοῦ Κυριναλίου μέχρι τῆς Porta Collina. Πλησίον τοῦ τείχους εὐρέθη ἀνέγλυφον παριστῶν θυσίαν ταύρου πρὸς τὸν Μίθραν.

Ἀνασκαπτομένων τῶν θεμελίων τῆς νέας Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας ἐν ὁδῷ Babuino εὐρέθη τὴν 15 Σεπτεμβρίου εἰς βάθος 19 ποδῶν ὠραῖον ἐξ ὀρειχάλκου σύμπλεγμα. Τὰ κυριώτερα τεμάχια εἰσὶ κεφαλὴ ἀγάλματος ἐξ ὀρειχάλκου ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ὅπερ θεωρεῖται ὅτι παριστᾷ τὸν Αὐγούστου καὶ ἔχει σχέσιν τινὰ μετὰ τοῦ μαρμαρίου τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, προσωπὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους ἔχοντα, κατατομὴ ἑτέρας κεφαλῆς, καὶ ἄλλα τεμάχια μικροτέρας ἀξίας. Μεγάλην ὑπέστησαν ταῦτα βλάβην εἴτε ἀπὸ τοῦ πυρός εἴτε ἐκ τῆς ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὕδατος ἐκθέσεως.

Συγχρόνως ἐπανελήφθησαν αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ὡστίᾳ ἐνθα θ' ἀποκαλύφθη ὅλον τὸ μεταξὺ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου τμήμα τῆς πόλεως. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρχισαν τῇ 29 ὁκτωβρίου ἐν τῷ θεάτρῳ, τῇ αὐτῇ δὲ ἐσπέρᾳ ἀπεκαλύφθησαν βάσις ἀγάλματος μαρμαρίνου ἐξ ποδῶν ὕψους μετ' ἐπιγραφῆς

ἐκτεταμένης εἰς τιμὴν Μάρκου Λικινίου Πριόχτου βουλευτοῦ τῆς πόλεως, ὅστις ἐδωρήσατο αὐτῇ πεντήκοντα χιλιάρδας σεστερσίων· ἦν δὲ οὗτος καιρὸς τῆς συντεχνίας τῶν ἀρτοποιῶν τῆς ᾠστίας καὶ πρόεδρος τῆς ἐταιρίας τῶν ξυλουργῶν. Ἑτέρα βάσις φέρουσα δύο ἐπιγραφὰς ὧν ἡ μία ἐντεταγμένη, ἡ δὲ ἑτέρα φέρει ἡμερομηνίαν 19 Σεπτεμβρίου 173 π. Χ. ὑπὸ τὴν ὑπατίαν τοῦ Σεβήρου καὶ Παμπηλιανοῦ· ἀγάλμα φυσικοῦ μεγέθους πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Λικινίου Πριόχτου καὶ ἕτερα μικροτέρας σπουδαιότητος ἀντικείμενα.

Θέλει γίνεαι ἀνασκαφὴ προσέτι τὸν χειμῶνα τοῦτον καὶ εἰς τὸ Τουσκούλζον ἦτοι εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐξοχικὸν μέγρον τοῦ αὐτοκράτορος Γάλλου τὸ κεῖμενον πρὸς ἀνατολὰς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Φρασκάτι. Ἡ δεξαμενὴ αὐτοῦ εἶναι μία τῶν μεγίστων· ἔχει ἑκτασιν 120 ποδῶν τετρ. βάθος δὲ 30, διαιρουμένη διὰ πέντε σειρῶν κινῶν καὶ δυναμένη νὰ περιλάβῃ ὕδωρ 70,000 κυβ. ποδῶν. Μετ' αὐτῆς μὴ ἀρκούσης ὥς φαίνεται διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου, συνέχεται ἑτέρα 135 ποδῶν μήκους καὶ 42 πλάτους αὐξάνουσα τὸ ὕδωρ κατὰ 130,000 κυβ. ποδῶν. A. A. P.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΡΩΣΙΑΣ

Ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐφέτος (1880) ἐκδοθεῖσαν ἐν Περσπόλει *Λογοδοσίαν* τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπείας¹ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς κατὰ τὸ ἔτος 1877 γενομένας ἐργασίας. Τὸ βιβλίον σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ὧν τὸ μὲν πρῶτον εἶνε γαλλιστὶ συντεταγμένον καὶ περιέχει ἑκθεσιν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1877 γενομένων ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν, τὸ δὲ τελευταῖον, τὸ καὶ μεῖζον, ἐπιγράφεται παράρτημα καὶ περιλαμβάνει μακρὰν ἑκθεσιν τοῦ ἀρχαιολόγου Λουδόλφου Στέφανου διαφωτίζουσάν τινες τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1876 ἀνευρεθέντων ἔργων τέχνης ἐν τῇ Νοτίᾳ Ρωσίᾳ (*Erklärung einiger im Jahre 1876 im südlichen Russland gefundener Kunstwerke*). Τὸ πρῶτον μέρος φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπείας κόμητος Σεργίου Στρόγονωφ ποιεῖται γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1877 αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπείας περιορίσθησαν εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τόπων τινῶν κειμένων παρὰ τὸ Kerch, τὸ παλαιὸν Παντικάπκιον, ἐπιμελείᾳ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Kerch Μουσείου καὶ τοῦ βοηθοῦ του, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν ἐκείνων ὑπῆρξαν λίαν εὐάρεστα διότι πολλὰ σχετικῶς καὶ πολυειδῆ ὑπῆρξαν τὰ εὐρήματα.

Ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου μέρους, ἐνθα ὡς εἶπομεν διαφωτίζονται τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1876 γενομένα εὐρήματα, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα

1) *Compte-Rendu de la Commission Imperiale Archéologique pour l'année 1877—avec un Atlas*. St.-Petersbourg 1880 εἰς φύλ.

ἐπιγραφῶν τινῶν, παρερχόμενοι ἐν σιγῇ τὰ ἄλλα ἀρχαιολογήματα. Ἡ σπουδαιοτάτη ἔσως πικρὴ τῶν ἀναγραφομένων ἐπιγραφῶν εἶνε ἡ ἐξῆς :

ὑπὲρ ἄρχοντος καὶ βασιλέως
 Πα(ρι)σάδου τοῦ βασιλέως Πα-
 ρισάδου φιλομήτορος καὶ βασι-
 λίσσης Καμασαρύης τῆς Σπαρτ(ό-
 κου θυγατρὸς φιλ(ο)τέκνου (καὶ
 Ἀργάτου τοῦ Ι . . . θ(ου), βασ(ιλίσ-
 σης Καμασαρ(ύ)ης ἀνδρὸς, (ὁ συνα-
 γ(ω)γὸς Θεόκρι(το)ς Δημη(τρίου καὶ
 οἱ θιασιτα(ι) ἀνέθηκα(ν τὴν στή-
 λην Ἀφροδείτῃ Οὐρανίῃ, τοῦ Βοσπό-
 ρου Μεδεούσῃ·
 Θεόκριτος Δημη(τρίου,
 Παπίας Πα
 Στράτων Α
 Παπίας Θ
 Παπίας(ς)
 Ἀλλι

Ὁ Στέφανος ἀναγράφει μακρὸν ὑπόμνημα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἥτις εἶνε κεχαρκαγμένη ἐπὶ στήλης κεκοσμημένης κατὰ τὸ ἔνω μέρος δι' ἀναγλύ-
 φων καὶ ἀετωματίου καὶ κεράμων. Πρὸ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς εἶνε κεχαρκαγμένοι
 τέσσαρες μὲν ῥόδακες, τρεῖς δ' ὑπ' αὐτοῦς στέφανοι μετὰ ταινιῶν καὶ ἐν τῷ
 μεταξύ αἱ λέξεις· Πα(ρι)σάδου, Καμασαρύης, Ἀργότο(υ.

Ἀξιόλογος εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς ἑμμετρος ἐπιγραφὴ.

Μηνόδωρε Ἀπολλω-
 νίου, χαῖρε.

- Φράζε τὴν πάτρην, τὸν οὐνομα καὶ μόρον αὔδα,
 καὶ πόσ' ἔτη σαίρεις δ' εἴ τι παρ' ἀμερίοις.
- Πατρίς ἀλιστέφανός με γοναῖς ἔσπιρε Σινώπη,
 οὐνομα δ' οἰχομένου Μηνεόδωρος ἔφυ·
 πολλὰ δὲ δυσμενέων ἔναρα βροτόεντα (δ)αίξας
 κειμυι δουριτυπῆς ἐν χθονὶ Βοσπορίδι·
 ἐξ δεκάδας λυκάδας κεκορώνικα, τέκνα δὲ λίπω
 καὶ τὴν ἐν λέκτροις στεργομένην γαμέτιν.
- Εὐσεβέων ναίοις ἱερὸν δόμου· ἦσθα γὰρ αἰεὶ
 καὶ φθίμενος καὶ ζῶν πᾶσι ποθεινότατος.

Εἰς τὸν στίχον 5 ὁ λίδας ἔχει λαίξας, ἀνθ' οὗ ὁ Στέφανος προῦκρινε τὸ

δαίξας κατὰ διόρθωσιν τοῦ Nauck, ὅστις παρατηρεῖ ὅτι καὶ ἂν δεχθῶμεν ἀκόμη, ὅτι ἐνταῦθα ἐτέθη τὸ καὶ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ δωρικὴν χρῆσιν (*Ahrens De dial. Dor.* σελ. 89) καὶ πάλιν ὑπάρχουσι λόγοι, δι' οὓς δὲν δυνάμεθα ὡς τύπον τῆς προκειμένης λέξεως νὰ δεχθῶμεν τὸ ληίζομαι (ληίζω). Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε καὶ τὸ ἐν στίχ. 4 *Μηρσόδωρος*, οὗ προφανῶς ἐγένετο χρῆσις χάριν τοῦ μέτρου. Ἀλλὰ καὶ τὸ *Βοσπορίς* (στίχ. 6) εἶνε κεινοφανές καὶ τὸ *Λυκάβας* (στίχον 7) καίτοι παραδόξως ἀντὶ τοῦ *Λυκαβάντωρ*. Περὶ δὲ τοῦ κεκορώνικα πρὸς λ. τὰ παρ' Ἀθηναίῳ (*Δειπνοσοφ.* 7 σελ. 359) περὶ κορωνιστῶν (ἀγείρειν τῇ κορώνῃ), εἶνε δὲ ὡς πρὸς τοῦτο ἀξιόλογος ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴ, διότι εἶνε αὕτη τὸ μόνον ἀρχαῖον μνημεῖον, ἐν ᾧ γίνεται μνεία τοῦ ἔθνους ἐκείνου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ ἀναγραφομένου. Ταῦτα μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων σημειοῦται ὁ Στέφανος περὶ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς, ἥτις φαίνεται ἀνακτέα εἰς τοὺς πρὸ τῆς ῥωμαϊκῆς κατακτῆσεως χρόνους.

Ἀναγράφουσι καὶ δύο ἐπιτυμβίους ἐπιγραφὰς ἐπίσης τῶν πρὸ τῆς ῥωμαϊκῆς κατακτῆσεως χρόνων.

Φορμίων
Βροτάχο(υ).

Πύρρος
Ἑορυνόμο(υ),
Ἡρακλειώτας.

Διὰ τὸ Ἑορυνόμος ἰδ. Boeckh. C. I. G. ἀριθ. 2121 καὶ Keil ἐν *Philol.* IV. σ. 737.

Πάντὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Στέφανου περιγραφόμενα ἀρχαῖα εὑρέθησαν εἰς τοὺς περὶ τὸ Kertch μάλιστα τόπους. Σ. Κ. Σ.

Εἰδήσεις

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρξάμεναι καὶ πάλιν προχωροῦσιν αἰσίως, ἀνευρέθησαν δὲ μέχρι τοῦδε λίαν ἐνδιαφέροντα ἀντικείμενα μετὰ τῶν ὁποίων πολλὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ διακόσμου τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀνεκαλύφθη ὁμοίως τεμάχιον ἀγάλματος τοῦ Θησέως ἀνηκόν εἰς τὴν δυτικὴν μετόπην.

— Τὴν 17 λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τοῦ Βιγκελμάνου ἐν τῷ ἐνταῦθα Γερμανικῷ ἀρχαιολογικῷ ἰνστιτούτῳ, εἰς ἣν παρήσαν πολλοὶ λόγοι ξένοι τε καὶ ἡμέτεροι. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου κ. Οὐλερτς Κατλερ ὠμίλησε περὶ τῶν εὐρημάτων τῆς Περγᾶμου, ἐκ τῶν εὑρεθεισῶν δ' ἐπιγραφῶν ἐξήγαγεν ἱστορικὰ συμπεράσματα μετὰ δάλλοντα τὴν μέχρι τοῦδε παράδοσιν περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ βασιλείου τῆς Περγᾶμου. Ἐν τέλει δ' ὁ κ. Κατλερ διὰ λόγων λίαν συγκινητικῶν ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου ἐπιτίμου προέδρου τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας.

— Ανασκαφαί γίνονται ἀπὸ τινῶν μηνῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Συβαρίδι, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν κατὰ καιροῦ πλουσιώτατα. Ἀγγέλλεται νῦν ἐκ νέου ὅτι εὐρέθησαν αὐτόθι τρεῖς πινακίδες ἐκ χρυσοῦ διαφόρων διαστάσεων μετ' ἐπιγραφῶν Ἑλληνικῶν. Κατατεθεῖται ἐν τῷ ἐθνικῷ μουσεῖῳ τῆς Ναυπόλεως ἐξητάσθησαν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κομπαρέττη ὅστις ὑποθέτει ὅτι εἰσὶν ὕμνοι σχέσιν ἔχοντες πρὸς τὴν μετὰ θάνατον κατάστασιν τῆς ψυχῆς. Ὑπόθεσιν ἔχουσι τὸ δόγμα τῶν Ὀρφικῶν μυστηρίων, φαίνεται δ' ὅτι ἀπατέλουν μέρος τῆς ἱερᾶς βίβλου τῶν μεμνημένων εἰς τὰ μυστήρια ταῦτα, ἅτινα, ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει ὄντα ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς χρόνους, τάχιστα διεδόθησαν, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, εἶτα εἰς Ἑβρουρίαν καὶ τέλος εἰς Ῥώμην, ἐν ᾗ δραστηρίως καὶ αὐστηρῶς κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

— Ἀνασκαφαί ἐπίσης γίνονται καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Καπρέας, ἧς τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν στρώμα γῆς σύγκειται ἐκ πλήθους ἐρειπίων. Χωρὶς τις κτίζων καλύβην ἀνεκάλυψε δεξαμενὴν ἔχουσαν μῆκος μὲν 42 παλαμῶν, πλάτος δὲ 17 παλαμῶν καὶ μέγα βάθος, καὶ ἥτις εἶναι πλήρης συντριμμάτων. Ἀνῆκε δ' εἰς κοινὴν κατοικίαν ἧς ἀνευρέθησαν τὰ ἔχνη διαφόρων δωματίων, οὐδὲν περιέχοντα μωσαϊκὸν, ὀλίγιστα δὲ μάρμαρα καὶ πολλὰ μικρὰ ἀγγεῖα. Τὸ μόνον ἄξιον προσοχῆς εὑρημα ἦν ἀγαλματιὸν τι. Πλησίον τῆς θέσεως ταύτης ἀνεκαλύφθησαν πρό τιος ἡδὴ καιροῦ τὰ ἐρείπια Ῥωμαικῆς ἐξοχικῆς οἰκίας, ἐν ᾗ ἀνευρέθησαν πλουσιώτατα μάρμαρα. Πολλὴ δ' ἔτι ὑπολείπεται ἐργασία ὑποσχομένη ἐνδιαφερούσας ἀνακαλύψεις.

— Μεταξὺ τῶν νεωτέρων εὑρημάτων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ γινομένων ἀνασκαφῶν ἐν τῇ χερσονήσῳ τῆς Κριμαίας, ἀναφέρεται ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ ἀνακαλυφθεῖσα πλησίον τῆς Σεβαστοπόλεως ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἡρακλειωτικῆς Χερσονήσου. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἧς τὸ κείμενον διεβιάσθη εἰς τὴν Παρισίαις Ἀκαδημαίαν τῶν ἐπιγραφῶν εἶναι ψήφισμα εἰς τιμὴν τοῦ Διοφάντου ἑνὸς τῶν συνδραμόντων τὸν μέγαν Μηθριδάτην ὅπως ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς γείτονος χώρας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

Τὴν 29 Νοεμβρίου συνεκροτήθη ἡ γ' τακτικὴ μηνιαία συνεδρία τοῦ Συλλόγου. Ἦρξαντο τὰ δημόσια ἀναγνώσματα τὴν 21 τοῦ λήγοντος μηνός. Ὁ καθηγητὴς κ. Τιμολέων Ἀργυρόπουλος, τακτικὸν μέλος, ὡμίλησε περὶ τηλεφώνου καὶ μικροφώνου μετὰ πειραμάτων.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐν Νικολάεφ τῆς Ῥωσσίας κυρίας Φωτεινῆς Γεωργίου Ζυγομαλά οἱ αὐτόθι ὁμογενεῖς ἀπέστειλαν διὰ τῆς κυρίας Λίκατερίνης Κ. Κολοκοτρώνη κυρίας τῆς τιμῆς τῆς Α. Μ. φράγκα 1845 ἥτοι δραχμὰς